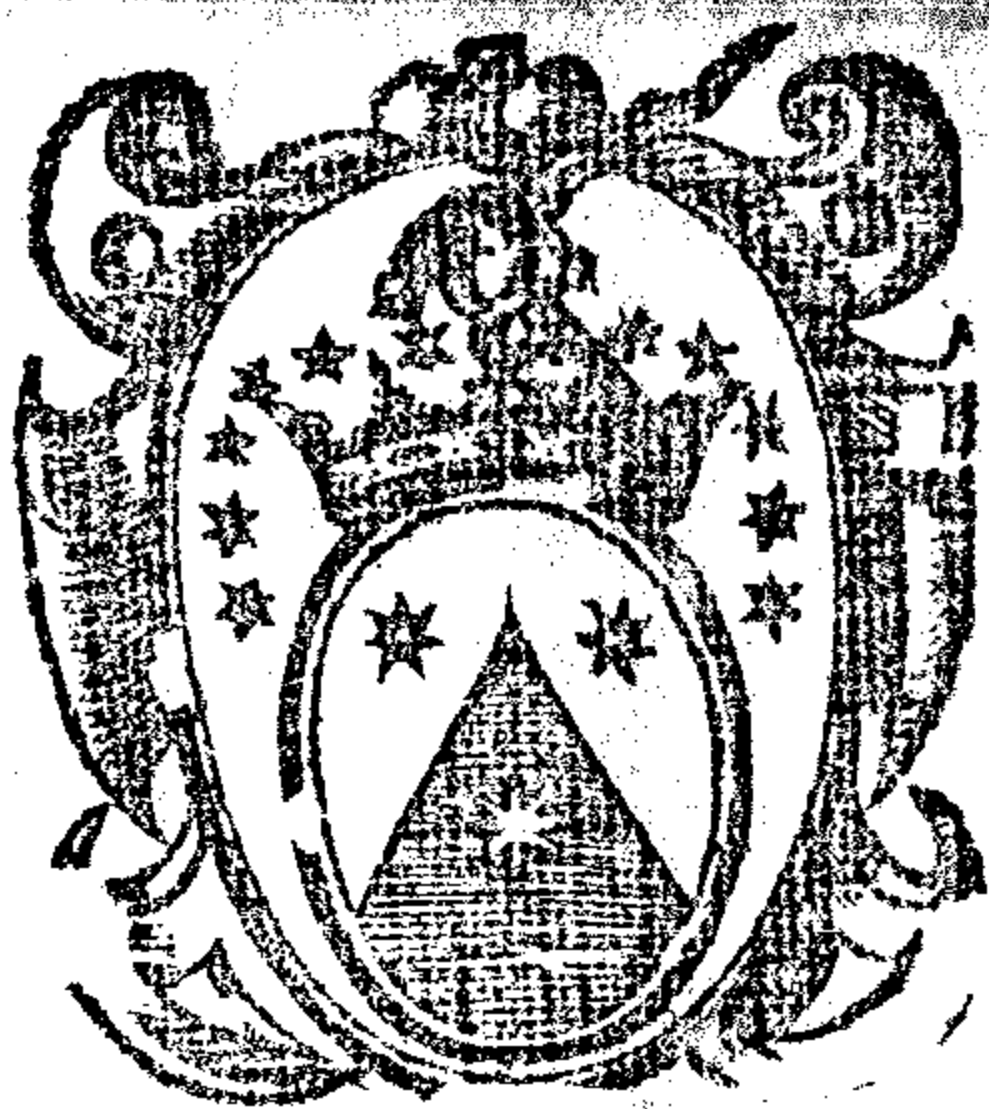

29

IVDICIVM DE IMMACVLATA,
BEATISSIMÆ
SEMPERQ; VIRG. MARIÆ
CONCEPTIONE,

AC PRO ILLIVS VLTIMA DEFINITIONE, & Apostolica Canonizatione,
humilis supplicatio.

Quam per manus Illustrissimi, Nobilissimi, semperq; fidelissimi Hispalensis Senatus & illius dignissimi Assistentis Excelentissimi
D. Comitis de la Puebla del
Maestre.

AD SANCTISSIMUM DOMINUM
*nostrum Innocencium Decimum, Pontificem
Maximum, quem Deus aternet
in secula.*

NOMINE S VI MAIORIS HISPALENSIS
Carmelitarum Conventus facit.

*Pater Fr. Ludovicus de Campo &
Mendoça.*

S.

Th.

Pr.

STATEMENT OF INVESTIGATION
OF THE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
AND
DEPARTMENT OF JUSTICE

MEMORANDUM

TO THE DIRECTOR, FBI
FROM THE SAC, NEW YORK
SUBJECT: [illegible]

[illegible text]

[illegible text]

[illegible text]

[illegible text]

[illegible text]

[illegible text]

IN Hispanorum deuotione nihil antiquius, quam puritas Immaculatæ B. V. Mariæ, siquidem, cum Euangelij fide, eam a B. Iacobo Apostolo eodem tempore perceperunt: sic Flauio dextro dicente: a Iacobi prædicatione celebratur in Hispania festum Immaculata, & illibata Conceptionis Deigenitricis Mariæ, cui doctus subscribit Heleca.

Conceptionis hunc diem
Iacobus Hispanos docet
& prædicari, seu ceteri
quacumq; labe liberam.

Hinc mos habet principium,
hunc celebrandi iugiter.
Populis Iberis diem,
qui durat vsque hodie.

Qui quidem cordis affectus, ita in Hispanorum animis stabilitus fuit, quod & ipsorum Reges, hanc deuotionem, quasi hæreditario iure habere, dignoscerentur. A Iacobi enim prædicatione peruenit ad Sisenandum, qui anno 633. in Concil. 4. Tolet. operam dedit, ut Conceptionis officium a B. Isidoro compositum reciperetur: a Sisenando, peruenit ad Cindasuindum, & post hunc Vbamba anno 645. in Concilio Tolet. monachos etiam, additum officium recitandum, coegit: ab Vbamba per omnes Hispaniæ Reges hæc diffusa est deuotio, vsque ad Catholicos Ferdinandum & Elisabeth, qui Granatæ, insignem Conceptionis statuere confraternitatem, a quibus hunc hereditauit affectum, eorum nepos Maximus, ac fortissimus Imperator Carolus V. cuius hæc inuenitur expeditio. *Don Carlos por la gracia de Dios Rey de Romanos, Emperador siempre Augusto. Doña Juana su madre. y el mismo Don Carlos por la misma gracia Reyes de Castilla &c. A todos los Corregidores &c. Salud y gracia, se pades, que en la nuestra Corte està hecha una Cofradia a uocacion de la S. Concepcion de la V. Maria nuestra Señora Madre de Dios, que se instituyó y fundò en tiempo de los Catolicos Reyes nuestros señores Padres, y Abuelos que tanta gloria ayan, &c. etiam Ioannes I. Dragoniæ Rex in priuilegio huius itaque Conceptionis Beatissima V. collimus puro corde misterium, & eius festiuitatem solemnem, quam Regia Domus nostra quolibet anno, deuota exultatione concelebrat, disponimus & iubimus per omnia Regna nostra & terras, annualim cum reuerentia maxima celebrari*

brari perpetuo ab *universis*: quam sanctionem postea confirma-
uit D. Rex Philippus II. in regnorum comitijs oppido vulgo Mon-
çon, celebratis anno 1585. a quo eundem spiritum ebibit D. Phi-
lipus III. eius filius, & eius nepos Philippus III. qui in sæcula
regnet.

Nil ergo mirum, quod tu Hispalensis Ciuitas Nobilissima,
inter omnes semper fidelissima: de qua melius diceret Casiod.
Origo ipsa iam gloria est, &c. utpotè Hispaniæ caput, Religionis
magistra, deuotionis exemplar, norma pietatis, ita pro hoc mis-
terio, deuotionem, modo vt semper manifestam facias, quod ad
tui imitationē reliquæ familiæ, si non arma, calamos accipiant,
quibus cordium affectus, utpotè verbum bonum eructent, au-
resque SS. D. N. Innocencij X. penetrare possint, vt hoc mysteriū
fidei firmitate roboretur,

Inter alias ergo familias, quæ ad huius mysterij defensionem
calamum acceperunt pro gladio, semper prima fuit Car-
melitana Religio; siquidem a tempore sui Protoparentis
Eliae, illud; *vidit eius discipulus*. Et testatur Ioanne Patr.
Hieros. 44. lib. de instit. Monach. cap. 32. Gilberto Gerablet. in
Chron. Hieros. Paleon. lib. 1. ant. Lezana lib. de Concept. cap. 2.
Ægidio de præf. lib. 3. quæst. 4. art. 1. & alijs quam plurimis, in il-
la nubecula parua, quam S. Propheta vidit ascendere de mari
quasi vestigium hominis, 3. Reg. cap. 18. Deus suæ Matris Pro-
phetæ reuelauit puritatem: a quo, vt multi ex supradictis, aut ho-
ribus affirmāt, eius discipuli, in hoc edocti fuere misterio, Vnde
nullum sæculum vidit Religio in quo Carmelitæ pro illo, non
pro vitibus fortiter decertarent. Tempore enim Apostolorum an-
no 83. in honorem Conceptionis Immaculatæ, Capellam in
monte Carmelo Carmelitæ ædificatunt, sic scribit dictus Ioā.
Patriar. cap. 36. videatur etiam P. Silueira tom. 1. in Euang. cap.
3. quæst. 1. additque Paleonyd. quod dicta cappella ædificata fuit
eo in loco, in quo Elias vidit nubeculam ascendere de mari,
Item, Ioannes Bacconus Carmeli filius, Theologus præstantissi-
mus, imo vt loquitur Sixtus Senens. Theologorum sui tempo-
ris Princeps, qui floruit temp. Clem. 6. & secundum Belarm. de
scrip-

script. Ecclesiastic. obiisse dicitur anno 1346. in 4. sent. D. 2. quæst. 4. art. 3. ait: *Publica & diuturna consuetudine celebratum est hoc festum in Curia Romana, etiam cum venerabili congregatione Dominorum Cardinalium, cum solemnibus missa & sermone, singulis annis in domo fratris ordinis B. Marie de Monte Carmelo, & hæc durauerunt tempore multorum Romanorum Pontificum, usque, ad præsens tempus, & constat, quod tanquam diuturnam & notoriam solemnizationem, ipsis in Curia præsentibus seruata, bene nouerant Domini nostri Summi Pontifices & Sedes Apostolica, & per consequens, hæc est sancta & catholica Religio & tandem, in signum huius antiquæ deuotionis, Carmelitarum, in per antiquo ordinis Breviario, die 8. Decembris inuenitur, Conceptio Immaculata V. Maria totum duplex, & in Capitulo Generali apud Narbonam celebrato anno 1306. ut hoc festum, pro toto ordine solemniter celebraretur statutum fuit: sic Paleonyd. lib. 3. cap. 10. Mag. Lezana & alij, & in hoc nostro Hispalensi Conuentu, per ducentos a hinc annos hoc festum summa deuotione celebratur, constat hoc ex codicilio D. Ioannis Ponze de Leon primi Comitis de Arcos, in quo hæc clausula inuenitur: *Otrofi, porque yo fago cada año dos fiestas de nuestra Señora S. Maria de la su santa Concepcion &c. La otra se fazia y fago en el Conuenio de nuestra Señora santa Maria del Carmen de la dicha ciudad de Sevilla &c.* & hoc fuit anno 1459. antequam Sixtus 4. qui obiit anno 1484. vniuersali Ecclesiæ hoc festum celebrare præciperet, Circa quod, silentio præterire non valeo gravissima verba sapientissimi P. Petri de Ojeda ex Societate Iesu, in tit. de Concept. cap. 1. ubi sic Hispano loquitur sermone, *Pero no es justo pasar de aqui, sin dar el parabien de tan gran tesoro, qual es esta tradicion antiquissima, a la sagrada orden de la Madre de Dios de Carmelitas, y juntamente rendirle gracias por auerla conseruado tan largos siglos, y comunicadola a la Iglesia de Dios, por el Patriarca Iuan Religioso de la misma Orden. Gran gloria es de esta Religiosissima familia, que en la materia de la limpia Concepcion de la Madre de Dios, pueda deponer tradicion de mas de dos mil y quinientos años, que tantos an corrido desde la revelacion de Elias.**

Temporibus vero præsentibus, non pauci sunt, qui hanc im-

munitatem eximijs lucubrationibus demonstrarunt; taceo R. P. M. Ildephonsum sobrino Bethicum Provinciale, R. P. Præf. Bartholomeū de Loaysa eiusdem Provinciæ filium, aliosque quam plures, ut locum demus R. P. M. Ioanni Bap. de Lezana, qui, & si Romanæ sapientiæ Regens, Sacræ Congregationis Indicis Consultor, ac Beneficiorum examinatus, gloriam Hispano nomini confert, Matritensis cum sit. Hic enim tantus Pater ac Doctor insignis, opus omnibus modis absolutum, de hac materia edidit, quod quidem pro huius misterij scuto sufficeret absque dubio: sed ut tanto Hispalensis Senatus zelo, ac illius capituli, Excelleniss. D. Comitis de la Puebla del Maestre, vigilantia tantæ pareamus, præcesq. nostræ ad SS. D. N. Innocencij X. Ecclesiæ culmen tenentis, Nauiculamque D. Petri gubernantis, pedes, possint peruenire, ut hoc misterium, pro fidelium consolatione fide fulciatur, præsentem quæstionem discutere, non omittimus.

Vtrum, conueniens sit, quod Summus Pontifex de fide definiat, an B. V. Maria contraxerit originale peccatum, nec ne?

PRO declaratione huius controuersia aduertendum est: posse defini, quamlibet illius partem, ita Suar. tom. 2. in 3. p. d. 3. sect. 6. cc. 1. Vazq. d. 117. cap. 17. num. 148. Granad. de Concep. d. 3. cap. 32. num. 2, contra Canum lib. 7. de loc. cap. 3, qui asserit, neutram huius controuersia partem posse defini, eo quod, nisi Deus nouam faciat revelationem, nullum potest habere fundamentum Ecclesia, quo ad talem definitionem ininitatur, præterquam quod iam Ecclesia definiuit, neutram partem esse de fide: si ergo vnā definiret ipsimet sibi contrariaretur, non ergo poterit (inquit Cano) vnā vel alterā partem definire.

Sed

Sed hic modus dicendi, leuissimo nititur fundamento: Quis enim dicat quod Ecclesia non potest definire, id quod adeo nobiter reuelatum non est, aut id quod antea erat sub oppinione positum: imo ad hoc definitio necessaria est, vt ea veritas, quæ antea latebat aperiatur, per maiorem Ecclesiæ penetrationem. Olim enim controuersiae erant; quæ postea veritates de fide declaratae sunt. Innoc. in cap. maior de Bapt. controuersum affirmat inter Doctores infantibus infundi gratiam in baptismo, & tamen Concilium Trid, sess. 6. declarat veritatem esse de fide, suntque quam plurima huius rei exempla, neque hoc esset, sibi met Ecclesiam contrariari, cum attendat ad varias temporum differentias: & quod in vno non est certum, infalibile, propter diuersas circumstantias poterit esse in alio, & adducit ad hoc citatus Granad. Concilium Viennense, vt in Clem. de sum. Trin, cuius hæc sunt verba: *nos opinionem secundam, quæ dicit, tam parvulis quam adultis, conferri in baptismo informantem gratiam, & virtutem, tanquam probabiliorem duximus eligendam.* & tamen postea (vt diximus) de fide a Tridentino definita est. Hoc enim non est, Ecclesiam sibi met contrari, sed solum declarare vt certum quod in dubio positum erat.

Secundo supponend. est, quod conuenientia, potest considerari secundum habitudinem ad plures 1. respectu Summi Pontificis. 2. respectu totius Ecclesiæ 3. respectu cuiuscumque fidelis in particulari. Im super, quando inquirimus, vtrum conueniens sit, ibi conueniens, non solum debet intelligi, de conuenientia negatiua, idest non disconuenientia, sed etiam de conuenientia positiua, hoc est, expediens, vtile, necessarium ad aliquem finem iustum & honestum.

His ergo prælibatis, est oppinio Medinæ 3. p. q. 27. art. 2. qui existimat non expedire, vt altera pars huius controuersiae definiatur, & citat pro se Caietanum opusc. de Concept. cap. 5. sed id quod dixit, valde discursum est: nam solum dixit ad Leonē, qui tunc Concilium Lateranense a Iulio 2. continuabat: eos qui B. V. conceptam fuisse, in originali, affirmabant, nihil omnino tunc timere, ne a S. Synodo eorum sententia damnetur, quin

quin potius certo sperare, quod si quid definiendum esset, eorū potius opinionem fore definiendam, quam oppositam; verum Caietanus non negat, vnam huius controuersiae partem posse defini. Immo addo, Caietanum asserere contrarium: si enim non esset hoc misterium definibile ab Ecclesia, falso dixisset, negantes B. V. conceptam fuisse absque originali, sperare posse, eorum sententiam definiendam, falso ergo Med, Caietanum adducit.

Dicendum tamen est 1. Summo Pontifici conuenit, definire alteram huius controuersiae partem: hæc conclusio licet non asseratur in terminis a Theologis quos ego vidi præter nostrum Bacconem, qui in 4. q. 4. art. 3. agens de hoc misterio, hanc proposuit questionem: *Am Ecclesia Romana id deberet statuere, & respondet, gratissimum esset Deo & sacrosanctæ Romanæ Ecclesiæ laudabili consuetudini consonum, hoc festum generaliter statuere, per totam Ecclesiam celebrandum, & loquitur de definitione, vt ex contextu constat euidenter, est tamen vera, & probatur 1. ex illo Ioann. Euāg. vbi Christus dixit Petro, qui Summus Pontifex erat Ecclesiæ, pascere agnos meos, & iterum, pascere agnos meos, postea autem, pascere oues meas: nam in primis, illo verbo pascere simul cum Principatu totius Ecclesiæ collocato Petro, (vt suppono ex Concilijs, Patribus, & Doctoribus, vt videre est in Belarm. infra citando. Salmer. tom. 11. tt. 29. Madon, Tolet. Barr. in hunc locū) significare præceptū impositum Petro. & eius successoribus, pascendi gregem Dominicum, vt notat Belarm. tom. 1. contr. cap. 5. ad 3. Vnde Romanus Pontifex tenetur ex præcepto, pascere agnos & oues, vbi per agnos intelliguntur imperfectiores & rudes fideles, per oues autem perfectiores, vt obseruat Euthimius, approbante Toletō; & pasqua, quibus pasci debet grex Dominicus, sunt scientia, & doctrina iuxta baticinium Hieremiæ cap. 3. num. 15. *dabo vobis pastores iuxta cor meum, & pasceni vos, scientia & doctrina.* Tunc sic, Summus Pontifex, tenetur ex præcepto alere gregem Dominicum, scientia & doctrina, quando expedit, sed nullo tempore apertius, & magis expedit, quam in præsentī, cum grex Dominicus sit famelicus scientia & doctrina certa & infalibili, circa misterium*

terium Conceptionis, ergo Summo Pontifici conuenit, hoc mi-
terium definire, & sic pascere Ecclesiam, Quod autem grex Do-
minicus sit famelicus, testantur tot petitiones Regum, Princi-
pum, Magistratum, Episcoporum, Cleri, & Religionū: tot in-
super scripta sapientissimum Doctorum, & tandem supplicatio
Regni Hispaniorum, cum suo Potentissimo Monarcha Philip-
po IV. nunc denuo gesta SS. P. Innocencio X.

Confirmatur, quia illa repetitio, *pasce agnos meos*, cum Chris-
tus semel tantum dicat *pasce oves meas*, denotat maiorem curā
debere esse Summo Pontifici, docendi simplices, & idiotas, qui
sæpius errant, & magis indigent lacte doctrinæ, vt bene notat,
Salm. vbi supra, quam doctos & cordatos, cui cum cognoscāt,
quid certum, quid dubium, quid vero est erroneum, assensum
vel dissensum dant propositionibus, aut iudicium suspendunt,
regula tradita ab Ecclesia & sanctis Patribus, sed circa præsen-
tem controuersiam, quæ his temporibus in ore omnium versa-
tur, ignorantes & mulieres sæpissimè errant, & ita suis erroribus
adhærent, vt propter eorum incapacitatem, omnem pos-
sint docti & pij homines, illos a propria sententia dimouere,
quod totum cessabit si Summus Pontifex determinet, vnā
huius controuersię partem; ergo si arctiori precepto tenetur do-
cere rudes, arctiori vinculo tenebitur, hanc controuersiam de-
terminare. Quod autem ignorantes & mulieres sæpè errent in
prædicta materia, vt asseritur in minori, experientia patet, quia
quidam affirmant, controuersiam esse de Virginitate Matris
Dei, alij de peccato actuali, & alia innumerata delirya quæ vi-
deri possunt apud Mag. Sobrino: quibusdam affirmantibus, ea
quæ aperte sunt hæreses, & errores, quod totum cessabit, si Ponti-
fex, ex his partibus definiat vnā, & hoc patet, quia nullus Ca-
tholicorum est, qui dubitet, Summum Pontificem in rebus mo-
rum & fidei, errare non posse, & sic omnes sine disclusione ali-
qua definito assentirent.

2 Probat ex D. Hieronymo, in Epist. ad Philem. vbi ait,
magnum esse crimen dicere sanctum, quod non est sanctum,

& non sanctum, quod est factum, ergo si Conceptio Virginis est sancta, crimen erit dicere, sanctam non esse: & si non est sancta, crimen erit dicere, esse sanctam, sed Pontifici interst, in quantum potest, ab Ecclesia tollere omne crimen, & iudicium ferre, præcipue in rebus abditissimis, supernaturalibus & quæ sui soli sunt iuris, ergo tenetur hoc misterium definire.

Sed dices contra D. Hieron. esse intelligendum, quando nihil Ecclesia determinauit, sed iam. impræsentia determinauit, vtramque opinionem esse probabilem, & neutram, hæreticā, ex Sixto IV. in extrauag. *Græue nimis*. Pio 5. in motu propr. super specul. & ex Conc. Trid. insuper ex ijs quæ aferit Barbosa in hūc Concilij locum, & si in aliqua ex his opinionibus aliquis esset error, talis non practicus, sed tantum speculativus esset.

Respondetur, id verum esset, si prudenter & vt decet, vnusquisque de sua iudicaret opinione, & non excederet, sed ita excedunt, vt existimet quilibet, suam opinionem, fidem esse Diuinam, & in suis concionibus aut scriptis, aliqui etiam coram Populo dicunt, non indigere definitione Ecclesiæ, vt ipsi credant, quia ita pertinaciter adhærent alicui parti, & sine formidine, vt audientes, rudes, & ignorantes, nihil mirunt, si existiment, aliquam partem esse de fide, & illam ac si de fide esset defendant, quod ad minus temerariū est, vt asserit Suar. t. 2. in 3. p. d. 3. s. c. 6. aut erroneum, vt Granado cap. 30. num. 6. aut hæreticum, vt tenet Castro lib. 1. de iusta hæretic. punit. & Vazq. tom. 2. in 3. p. q. 117. cap. vlt. & ratio huius est, quia error est credere tanquam de fide, id quod Ecclesia iudicauit non esse de fide.

Dicendum est 2. toti Ecclesiæ conuenit, quod hæc controuersia definiatur, hæc colligitur ex præcedenti, & probatur 1. ex Epist. Pauli ad Corinth. 2. cap. 4. num. 11. vbi inquit, *idem sapite pacem habete*, quasi diceret, & iudicijs, & voluntatibus consentite, vnde quasi infert, ex hoc quod idem sentiant, quod pacem habeāt, & ex consequenti, si non idem sentiunt, pacem habere non possunt, quod totum Ecclesiæ contingit, quia cum in hac controuersia, non omnes idem sentiant. Inde est, quod pacem
non

non habeant, sed cum diuersa sint iudicia intellectus, diuersi sunt etiam effectus voluntatis, ut testatur tot controuersiae, torridae, tam antiquis, quam his temporibus, sed si summus Pontifex sua infalibili auctoritate, hanc dirimeret quaestionem, idem omnes sentirent, & pacem haberent, ergo conueniens est toti Ecclesiae eius definitio: haec conclusio lumine naturae constat, imo & fide, quia non potest non esse conueniens Ecclesiae, quod Apostolus a Deo illustratus docuit Ecclesiam.

2 Probatur conclusio, quia non potest non esse conueniens, exercitium potestatis a Deo collatae Summo Pontifici, in bonum ipsius Ecclesiae, sed declarare hanc Conceptionem sanctam esse aut non esse, est tale exercitium: ergo haec declaratio conueniens erit toti Ecclesiae, temporibus opportunis, minor probatur, quia huiusmodi potestas est potestas ad canonizationem, sed de fide est (ut suppono & a Catholicis probatur) quod ad Ecclesiae aedificationem pertinet huiusmodi canonizatio, ergo est exercitium potestatis collatae Summo Pontifici in bonum Ecclesiae videatur Valen. 2. 2, & Setar. opusc. de litan. lib. 1, q. 12.

3 Probatur, quia id quod Ecclesia appetit, Summis praecibus efflagitat & toto corde desiderat, illi debet esse conueniens sed tota Ecclesia, appetit, efflagitat, & toto animo desiderat huius misterij definitionem, ergo illi est maximè conueniens, maior patet in naturalibus, & moralibus, nam appetitus, & desiderium, non potest esse mali & disconuenientis, sed boni & conuenientis. Quod vero Ecclesia appetat huius misterij definitionem, praeter quam quod experientia constat probatur quia tota Ecclesia diuisa est in duas quasi partes, paucorum una, qui affirmant, B. V. conceptam fuisse cum originali peccato: & quod isti maxime opere desiderant, huius veritatis definitionem, patet, quia si existimant, suam sententiam esse veram, utique expectabunt confirmadam, ut possint gloriari, quod & si videatur minus pij & deuoti, pugnabant tamen pro veritate, si vero timeant definitionem contra propriam sententiam fore, iam esset in fauorem Virginis, & hoc ut catholici, maius bonum existimabunt. Alte-

ra vero pars, quæ fere tota est Ecclesia, B. V. sine originali peccato conceptam affirmat, & isti cum intelligant suam sententiã, non solum probabilem esse, sed certam, veram, & moraliter euidentem, vt inquit Granado, absque dubio existimabunt, definiendam esse ab Ecclesia, & si aliter Pontifex iudicauerit: nullus erit, qui illius sententiæ non subiaceat, consideratione insuper habita, quod virgo Regia, falso non eget honore, vt loquitur D. Bern. epist. 174, 2d canonic. Lugdonens.

Sed dices contra, licet verum sit quod nullus appetat nisi bonum & conueniens, hoc debet intelligi, de appetitu innato, de quo Philosophi dicunt, semper esse boni & conuenientis, non vero de appetitu ellicito, qui cum eius quasi initium, sit iudiciũ intellectus, & istud possit esse falax, & erroneum, talis appetit⁹, potest esse mali & disconuenientis, existimati bonum & conueniens, vt contingit, quando quis appetit mortem, quæ est maximum malorum naturalium, existimans sibi esse bonam, sed impræsentis. appetitus Ecclesiæ non est innatus, sed elicitus, ergo poterit contingere, talem definitionem non esse Ecclesiæ conuenientem.

Respondetur, quod etiam quod talis appetitus elicitus sit, cum sit totius Ecclesiæ, dicendum est, non sine Dei nutu & providentia, in id omnes conspirasse ex motione Spiritus Sancti, & sic necessario esse conuenientis, nam aliàs non permitteret Deus, totum Populum Christianum definitionem appetere. Ex quibus colligitur quid dicendum sit vltimo: non solũ toti Ecclesiæ, sed etiam singulis fidelibus conueniens est, quod prædicta controuersia definiatur, quod speciali non indiget probatione.

Sed restat modo maior difficultas: am dato, quod sit definienda vna ex partibus huius controuersiæ, pars quæ afferit, B. V. nõ contraxisse originale peccatum, habeat firmiora fundamenta? negat Medina in 3. p. q. 27. art. 2, & Caiet. tom. 2. opusc. tract. 1. cap. 5.

Dicendum tamen est, longe probabilius esse, definiendam fore, B. V. Mariam non contraxisse peccatum originale, ita Sua

rez t. 2. in 3 p. d. 3. sect. 6. Vasquez d. 117. num. 149. Granad. d. 3. cap. 32. num. 7. & probatur 1. quia Ecclesia cum sit columna & fundamentum veritatis nequit definire, quod falsum est; sed quod B. V. Maria contraxerit peccatum originale, est falsum; ergo nequit ab Ecclesia definiri, maior est de fide certa, minor vero probatur 1. ex ijs quæ dicunt penè infiniti authores, qui tenent hanc sententiam, & confirmant in suis scriptis, libris, concionibus, & tractatibus, tam latino, quam vulgari sermone editis. modo, & præteritis temporibus, qui omnes in unum congerunt quæ plurima scripturæ loca, Conciliorum, Summorumque Pontificum authoritates, & rationes efficacissimas. quibus redditur conclusio, non solum probabiliter posita, sed moraliter certa & evidens, ut probat Gran. cap. 31. num. 10. Doctores & sancti, qui pro hac sententia militant, videantur apud Ægidium de præf.

2 Probatur illa minor ex D. Thome in 1. dist. 44. art. 3. ad 3. ubi inquit. *puritas intenditur per recessum a contrario, & ideo potest aliquod creatum inveniri, quod nihil purius esse potest in rebus creatis, sine ulla contagione peccati, & talis fuit puritas B. Virginis, quæ a peccato originali, & actuali fuit immunis, nec valet dicere quod postea mutavit sententiam, & docuit contrarium in 3. p. quia ibi secundum legem ordinariam loquutus fuit, & sine attentione ad dignitatem Matris Dei, ad quam illic in 1. sent. attendebat; & ad potentiam qua filius Matrem poterat præservare, patet hoc ex authentica ipsius S. Doctoris revelatione, facta cuidam Episcopo nomine Futino: sicuti affirmat Bernardin. de Bustos, magnæ authoritatis & fidei vir, tom. 2. serm. 7. de concept. *scias Episcopo, (aiebat per revelationem Angelicus præceptor) quod quando talis opinionem possui, habui respectum ad Divinum statum. quo B. Virgo peccatum originale contrahere debuerat nisi per filium suum fuisse præservata sed Dei filius matrem suam ab originali macula præservavit, plures huius revelationis circumstantiæ apud dictum Bernard, videbuntur. Præterquam quod Ioannes vitalisti, de Concept. asserit, se proprijs oculis vidisse librum retractationum D. Thomæ, in quo hanc de peccato originali, sententiam quam habuit 3. p. retractavit**

D

tauit

tauit. Insuper lect. 6. sup. cap. 3. Epist. ad Galat. vbi hæc apud S. Doctorem leguntur. *virum unum de mille reperi scilicet Christum, qui esset sine omni peccato, mulierem autem ex omnibus non inueni, qui omnino, a peccato immunis esset, ad minus originali, aut veniali.* P. Henric. Henric. lib. 3. de Sacram. confir. cap. 11. in gloss. lit. M. asserit mutatum esse textum: quia originale, sic habebat *excepta Virgine, quæ omnino a peccato immunis fuit, originali, & veniali*, quod totum cum reuelatione consonat, & minor syllogismi, probatur authoritate D. Thomæ.

3. Probatur eadem minor, pluribus miraculis a Deo factis ad huius misterij confirmationem, multa refert S. Anselmus in Epist. ad Episc. Angliæ, quæ apud ipsum videri possunt.

Primum Miraculum.

DOCTOR Giraldus de Piscarijs ordinis minorum, cū in quadam concione contra V. Immunitatem prædicasset, finito sermone, missam celebrans, elevatione Corporis Christi facta, eadem Virgine apparente, repente correptus fuit, & speciebus panis ab altari sublatis, inquit V. qua fronte corpus de me sumptum, sumere vis frater inique, quam hodie tam verbis, quā factis maculasti? ipso autē magnis gemitibus petente veniam, Eucharistia sibi reddita fuit, Missam finiuit. & immediate ascendens pulpitem, quod in primo sermone dixerat reuocauit, & miraculum referens, ad longum fecit sermonem. sic in libro qui defensor. V. inscribitur, typis mandatum anno 1390.

Secundum Miraculum.

IN Ciuitate Tolosensi, in Conuentu D. Francisci, cum quidam eiusdem ordinis concionator, contra hoc misterium prædicasset, & postea Missam celebraret, in quodam altari in quo

quo B. Mariæ V. imago erat marmorea, eo ipso, quod Sacerdos altaris limina ascendit, eadem met virgo, terga ipsi miraculose vertit, & ipse penè mortuus emarcuit, sic Poluani. in stellar. lib. 4. p. 2. art. 3.

Tertium Miraculum.

Quidam lector ordinis S. Dominici, istum articulum ita odiosum habebat, quod in omnibus concionibus, contra Immaculatam Conceptionem prædicabat, accidit autem, ut quadam die solemni, in quo deducta materia sermonem ad Populum fecit, ipso postea inter fratres, cum magna populi assistentia, ad Diuinum officium accedente, quidam lupo magnæ ferocitatis a siluis veniens, & usque ad Conuentum secreto accedens: dimissis paruis, & magnis usq; ad chorum ascendens, & dictum fratrem, per guttur arripens, interficit: hæc in dicto libro defensor. V. plenius continetur.

Quartum Miraculum.

In eodem libro legitur, quod quidam frater ordinis Prædicatorum, acerrimè contra hoc misterium in Ecclesia Cathedrali habuit sermonem, & eodem tempore, ac momèto, in quo dictam positionem, nempe quod V. Maria habuit peccatum originale, pronunciate voluit, mirabiliter repente mutus, & amens factus est, deportatus vero per fratres, octaua die, eadem amenia continuata, mortuus est, magna Populi admiratione.

Quintum Miraculum.

In Historia Lombardica cap. 188. hæc verba inueniuntur, & hic liber etiam si nomine careat authoris prohibitus non est
secun:

secundum expurgat. gener. in regul. general. regul. 9, Magister Ioannes Roti, Canonicus Anniciensis, in sermone ab eo facto de hac solemnitate, coram Synodo Basil. anno 1435. inter alia miracula, retulit de D. Elia de Lenstragijs Episcopo dictæ Ecclesiæ proxime defuncto, quod eum dictus R. P. in Vniuersitate Tolosana, in die celebritatis Conceptionis, contra hoc mysteriū prædicare decreuisset, omnia puncta, & discursus, quos contra Conceptionē Virginis conceperat, subito de sua memoria euenerunt, oppositis, & contrarijs in eadem fixe permanentibus. Coactusque est, ad confusionem vitandam, oppositum sui prius propositi prædicare. Quam casum, ut sibi contingerat, ad exaltationem Virginis, quandiu vixit, priuatim, & publice, frequentius prædicauit.

Sextum Miraculum.

IN quadam Ciuitate italia, cum duæ mulieres inter se dicerent, circa Conceptionem B. V. vna dixit, accendatur ignis magnus, & ambæ introeamus in illo, & quæ ex nobis combusta fuerit, falsæ opinionis fuisse, comprobetur. Cum ergo sermo iste alteri placuisset, in ignem ambæ ingressæ sunt, illa autē quæ negabat, statim cremata est: illa vero quæ affirmabat. B. V. in sua Conceptione libram fuisse ab originali macula, illæssa remansit, refert hoc Bernardi. de Bust. t. 2. serm. 7.

Septimum Miraculum.

Idem in eodem cap. circa finem. Cuius hæc sunt verba, aliud stupendum accidit hoc anno in Ducatu Ferrariæ nam cum ibi esset quidam homo idiota, dæmonium habens, Illustrissim⁹ Dux Ferrariæ ipsum dæmonem abiuratum, interrogauit de multis quæstionibus, & inter alias, de Conceptione B. V. cui dæmō

mediante lingua illius illiterati, ita eloquenter respondit latino sermone, ut alter Tullius videretur, & dixit, quod est tenendum, ipsam Beatiss. V. fuisse a Deo praeferuatā. Videantur apud dictū Authorem alia quam plura miracula.

Octauum Miraculum.

Quidam Baccalaurus formatus de Ordine Carmelitarum, in quadam disputatione facta Parisijs, uni de ordine Praedicatorū retulit, quod cum in Prouincia Bohemiae quidam frater praedicatorum, coram Populo praedicasset cōtra hoc mysterium, subito corruit, deportatus vero per fratres ad locum habitationis suae, paulō post obiit, & ex his concludit dictus Baccalaurus, quod credebatur, istam opinionem, post tanta miracula esse sufficientem in fide: Haec inueniuntur, in lib. deffenf. Virg. ergo ex tot, tantisque miraculis adeo factis, bene inferitur, minorem syllogismi veram esse.

Confirmatur ex D. Th. 2. 2. q. 117. art. 1. ad 3. ubi inquit. In miraculis, deo possunt attendi, unum quidem est, quod fit, quod quidem est aliquid excedens facultatem naturae, & secundum hoc, miracula dicuntur virtutes: aliud est, id propter quod, miracula fiunt, scilicet ad manifestandum aliquid supernaturale: & secundum hoc, communiter dicuntur signa. Tunc sic, miracula dicuntur signa alicuius, illius scilicet propter quod fiunt, ergo illud propter quod fiunt, aliquid falsum esse non potest, cum vera miracula, alicuius falsi non possint esse signa, sed haec & alia quam plura miracula facta sunt a Deo, ut ostenderet suam Genitricem extitisse liberam a peccato originali: ergo quod fuit libera est verum: & contrarium falsum.

4 Probatum illa minor, quia Deus reuelauit, suam Matrem non habuisse peccatum originale, ergo verum est quod non contraxit, & contrarium falsum: consequentia est euidens, quia Deus cum sit prima veritas, nec falli, nec fallere potest, anteceden-

dens vero, sic probo, quia quidquid ad mores & ad ædificationem Ecclesiæ pertinet, & Apostoli docuerunt, hoc a Deo habere reuelatum, sed misterium Conceptionis, pertinet ad mores, & ad ædificationem Ecclesiæ, & Apostoli docuerunt, B. V. non habuisse originale peccatum: ergo Deus reuelauit suam Matrem, non contraxisse originale peccatum. maior est indubitata a catholicis, constat enim ex pluribus locis sacræ scripturæ, maxime ex D. Apost. Paulo 1. ad Corinth. cap. 2, & cap. 14. ubi inquit, Spiritus autem loquitur misteria, nam qui propheta, hominibus loquitur ad ædificationem, &c. & clarius infra; nunc autem fratres, si uerbo ad uos linguis loquens, quid uobis prodero, nisi uobis loquar aut in reuelatione, aut in scientia, aut in prophetia, aut in doctrina ubi Angel. Præcept. in reuelatione, quæ scilicet illuminatur mens ad cognoscendum diuina, uel est de terrenis, & non de quibuscumque, sed de illis tantum quæ sunt ad ædificationem fidei. Minor quoad primam partem, ita est cetta, quod non indigeat probatione: quoad secundam uero sic probatur 1. ex D. Iacobo Apost. teste iam citato Flauio Dextro lib. de omnimoda Hist. a Iacobi predicatione celebratur in Hispania festum immaculata, & illibata Conceptionis Deigenitricis Mariæ, ex quo plusquam certum est, Apostolum hoc misterium docuisse ad Ecclesiæ, quam fundabat, ædificationem. quod clare dixit citatus Heleca, Conceptionis hunc diem Iacobus Hispanos docet. &c. Secundo ex S. Andriæ ad Egæum dicente, quomodo de immaculata terra factus fuerat primus homo, qui per lignum prauaricationis mundo mortem intulerat: necessarium fuit, ut de immaculata Virgine natus Christus, perfectus homo, qui est Dei filius, uitam eternam quam perdiderant omnes, repararet: ex lib. eius passionis præbiteris Achaïæ composito, & ab Ecclesia probato, & recepto ut inquit Belarm. de scrip. Eccles. Tertio ex S. Iacobo minori, in sua liturg. quæ habetur t. 6 Bibl. in nota editione dignum est (inquit) ut uerè beatam dicamus Dei param, semper beatam & omnibus modis irreprehensam. mito plures libros Granatæ repertos anno 1595. in quorum vno, cuius author est S. Theophan Martir, Iacobi Minoris discipulus, refertur hoc de Immaculata Cōceptione decretum, factum in quodam

dam Concilio ab Apostolis celebrato. *Ille Virgo, illa Maria, sancta preservata fuit a peccato originali in primo instanti sue Conceptionis, & libera ab omni culpa. & qui ita non senserit, non consequetur salutem eternam;* quia prædicti libri donec a Sede Apostolica approbentur, & fide carent, & auctoritate: ex dictis tamen constat Apostolos hoc misterium ad Ecclesiæ ædificationem docuisse: ac per consequens, quod habuerunt revelationem de illo.

Confirmatur, quia Deus in lege naturali, & etiam scripta, Matrem Mesia concipiendam fore sine originali, revelavit, ergo etiam in lege Evangelica; consequentia est evidens, & antecedens probatur quoad legem naturalem; ex Gen. br. lib. 1. Chronolog. citato a P. Ojeda tt. de Concept. cap. 1. dicente; quod Deus post Adæ peccatum, primis parentibus revelavit, Matrem Mesia serpentis caput propter originale peccatum, esse contritutam: quæ veritas sic revelata, ab Adamo peruenit ad filios, a quibus ad posteros fuit deriuata vsque ad Moysen, qui eam, cum ageret de peccato originali cap. 3. genes. apposuit, per illa verba, *inimicitias ponam inter te & mulierem. inter semen tuum & semen illius, ipsa conteret caput tuum.* Quod legem vero scriptam, satis probatum manet antecedens, ex illa nubeculæ revelatione Sacrif. P. N. Eliæ facta, de qua iam diximus supra.

Sed contra hoc est, quia id quod Apostoli docuerunt, & per revelationem acceperunt, sine crimine negari non potest; sed hoc misterium potest negari sine crimine, vt ex bullis, & Summorum Pontificum decretis constat, ergo Apostoli, nec docuerunt, nec habuerunt de hoc misterio revelationem.

Respondetur ex Granad. d. 3. cap. 6. hoc misterium sicut & alia, fuisse Apostolis revelatum, nec tamen mirum, rem quæ in Ecclesiæ exordio fuit certa secundum fidem, de cuius temporis non esse ita clare propositam, vt sufficiat ad fidem. Nam cum ea certitudo gignatur ex Divina auctoritate in scriptura proposita, vel per traditionem deriuata, & quod in vno tempore constabat ex scriptura, quia Apostoli declarabant, possit modo non constare quia de illorum declaratione non constat, ideo quod

quod olim sufficienter propositum ad fidem potest modo non habere talem propositionem. Quis enim negabit, Apostolos non latuisse B. V. post mortem surrexisse, gloriosamque corpore & anima caelos ascendisse? & tamen, quod illi Divina revelatione acceperunt, postea fuit minus certū in Ecclesia, licet modo certissimum sit.

5 Probatur illa minor, ex revelatione quam B. V. fecit B. Birgittæ, ut habetur lib. 6. cap. 49. *Veritas est*, (inquit V.) *quod ego concepta fui sine peccato originali*, ergo falsum est, quod concepta fuit cum illo, & etiam cap. 55. *Scito quod Conceptio mea non omnibus nota fuit, quia voluit Deus, quod sicuti ante legem scriptam, præcessit lex naturalis, & electio voluntaria boni, & mali, & postea veniret lex scripta, quæ cohiberet omnes in ordinatos mores, sic placuit Deo, quod amici sui pie dubitarent de Conceptione mea, & quilibet ostenderet zelum suum, donec veritas claresceret in tempore præordinato. Vbi dicerem ego, hoc esse tempus præordinatum, in quo iam omnes suum zelū circa B. V. Conceptionem demonstrarunt, iam scriptis, iam petitionibus, iam acclamationibus, etiam pueris per vias hanc Virginis immunitatem canentibus, ita ut cum David dicamus, Ex ore infancium, & lactentium, perfecisti laudem propter inimicos tuos, autoritas harum revelationū constat, ad quod videatur. Card. Turrecremata.*

2 Probatur conclus. quia quæ sunt ad Dei laudem, ad eiusque Matris honorem, fideliumque consolationem, Summus Pontifex libenter facere debet, sed hoc totum ex hac definitione sequeretur, ergo &c. maior est certa, & eisdem verbis a Leone X. asserta in bulla ab Emanuele Rodr. allata in comp. agens de festo Conceptionis, & minor probatur, nam si ex celebratione huius mysterij sequuntur gloria Dei, honor Virginis: & consolatio animarum, multo magis ex definitione, quia cum viderent fideles, Deum suam Matrem præservasse, in eius laudes extollerent voces: Quod hoc cederet in maiorem gloriam Virginis, quis dubitabit? Cum inde oriatur, quod eius Conceptioni tribuatur cultus & reuerentia, quæ virtutis Religionis exercitiū est.

est. Quod autem id in consolationem fidelium eueniret, quis poterit ignorare, cum vix sit aliud dogma ab Ecclesia definitum, quod ante definitionem tanta receptum fuerit acclamatione, nec ita ansie desideratum?

Sed contra dices; quia ex hoc sequeretur quod Christus Dominus, B. V. non redemerit, siquidem nec originale habuit peccatum: quod esset auferre ab illo gloriam Redemptoris, ergo ex hac definitione Deo non sequeretur gloria.

R. Secundum Scotum in 3. d. 2. quod Christus fuit Redemptor V. per gratiam praeuenientem, eam praeferuando, unde in ipsius persona praedixerat Dauid. Ps. 58. *Deus meus susceptor meus; misericordia eius praeueniet me*: aliorum autem hominum fuit Redemptor per gratiam subsequentem post lapsum. Unde redemptio Virg. fuit perfectior omni alia redemptione, quia melius est aliquem a vulnere defendere, quam post vulnerationem remedium adhibere l. si. C. in qui. cau. integ. testi. non est necesse, & l. i. C. quan. licet vnique, sine iudic. vindi.

3. Probatur, quia Pontifex praecipit in tota Ecclesia celebrare Conceptionem Virginis, quod est quasi fundamentum iacere definitioni, & communis consensus Catholicorum pugnat pro illa: ergo contra illam non definit Summus Pontifex, sed pro illa vt perficiat quod cepit, & communis consensus Catholicorum probat, ita vt vnusquisque dicere possit.

*Quis modo conceptam dubitet celebrare Mariam?
quis renuat festis annuathura dare?*

*Nulla est Religio, nulla ades Religiosa,
hic ubi conceptus, nunc taceatur honos.*

Obijcies tamen contra dicta, quia Immaculata Conceptio negata fuit ab antiquis Patribus, & Doctoribus, sed Ecclesia non illis contradicet, ergo non debet ab Ecclesia definiri.

R. Quod si recte perpendantur ea quae Patres docent, vix vnus est ex antiquis, qui clare hoc neget misterium, plurimi vero sunt qui illud affirment. Quod vero attinet ad Doctores scol-

lasticos, licet multi olim hanc immunitatem Virg. negauerint
hoc nostro sæculo totus ferè consensus Ecclesiæ in diffensionē
Conceptionis conspirat; celebriores mundi yniuersitates ad
hoc voto se consecraverunt, & authoritas istorum Theologorum
non minoris est ponderis, quam illorum. Præterquamquod se-
queretur, quod nihil quod est in opinione positum, possit ab Ec-
clesia definiri, ne contradicat Theologis vnā partem tūenti-
bus, cum definiat alteram, non ergo debet Summus Pontifex a
definitione huius misterij, vt petimus, retardare, & vt huic dispu-
tationi finem (vtinam fæliciter) imponam, verbis vtat Card. Ca-
ietani in fine opusc. de Concept. loquentis ad Leonem X. sicut
& ego humiliter ad decimum Innocencium Pontificem Maxi-
mum, *Medius he arbiter a Christo datus, veritatem firmiter amplectē
dam tradere, vel a publicis locutionibus, & scandalis consulere digneris,
vale salix semper Auguste.* Hispali in maiori Carmelitarum Cæno-
bio die 30. Mens, Sept. anno Domini 1650.

*Omnia quæ dixi, & me ipsum S. Rom. Ecclesiæ
humiliter subiicio.*

*Fr. Ludovicus de Campo
& Mendoza.*

